

นิมิตทางภาวนาเป็นของมีประโยชน์

หลวงปู่บุญเพ็ง กัปปโก

พากันตั้งใจฟังและก็ตั้งใจภาวนา และตั้งใจหาจิต หาใจของตัวเองแต่ละคนๆ เพราะจิตใจมันเป็นของหายากแต่เป็นของที่มีอยู่ แต่มันก็หาตัวตนไม่ได้ ไม่รู้ว่าตัวมันเป็นตัวยังไง ตัวโตขนาดไหนเล็กขนาดไหน สีดำสีขาวสีแดงก็หาได้รู้ไม่ มันมีเฉพาะแต่ตัวรู้เฉยๆนะ มีเฉพาะความรู้เฉยๆ แต่มันมีอยู่ข้างใน ไม่ใช่อยู่ข้างนอก

ของที่อยู่ข้างในแต่เวลาใช้งาน มันใช้ข้างนอก แต่ตัวจริงแท้เค้าก็อยู่ข้างใน ในไหน ในสกลกายของเรานี้แหละ เวลาทำงานเอาอะไรทำ ก็เอาร่างกายเรานี้แหละทำ แต่เขาเป็นผู้บอก เขาเป็นผู้แนะ เขาเป็นผู้รู้จักในเรื่องผิดและถูก เขามันรู้ เขามีหน้าที่รู้ มีหน้าที่ที่จะใช้งานของเราอย่างเดียว แต่งานของเขาคือเขาใช้เรา ไม่ใช่เราใช้เขา เขาใช้เราอยู่ทุกเวลา หรือว่าเวลาทำงานทำการนะ เขาแหละเป็นผู้ใช้ ถ้าไม่มีเขา เราก็ทำงานไม่ได้

เพราะฉะนั้นของทั้งสองอย่างก็จึงได้อาศัยซึ่งกันและกัน กายก็
อาศัยจิต จิตก็อาศัยกาย

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงสอนให้หา หาผู้ที่อยู่ข้างใน ผู้ที่
เขาเป็นเจ้าของเรา ผู้ที่เขาใช้เรา ผู้ที่ทำให้เกิดความวุ่นวาย นั้น
หละพระองค์ให้หาอันนั้น หาให้เพื่ออะไร เพื่อระงับหาความสงบ
เพื่อให้มันเกิดความสงบขึ้น ระงับความวุ่นวาย สิ่งที่มีมันวุ่นวาย
อยู่นั้นนะ มันออกมาจากข้างในก่อน ถ้าข้างในไม่วุ่นวาย ข้าง
นอกมันก็ไม่วุ่นวายหรอก มันออกมาจากเขาหมดนั้นหละ

นั้นหละพระพุทธเจ้าที่สอนธรรมะเรียกว่าสอนให้รู้ธรรมะ
สอนให้รู้ตัวเอง สอนให้เอาชนะตัวเอง สอนให้ช่วยตัวเอง สอนให้
ดูตัวเอง ท่านให้สอนเข้าไปดูข้างในนั้นนะเพื่อให้มันสงบ ระงับ มี
ความมั่นคงอยู่ภายใน มันคงอยู่ในความสงบ ความสงบนั้นหละ
ชื่อว่าคุณของพระพุทธเจ้า หรือว่าคุณของพระธรรม คุณของ
พระสงฆ์ พระพุทธเจ้าที่ท่านให้ผล ที่ท่านคุ้มครองป้องกัน
รักษานะ ท่านคุ้มครองอยู่ข้างใน รักษาอยู่ข้างใน ตัวจริงของ

ท่านก็ได้ใจแก่ใจของเราสงบ ได้แก่ความสงบของใจ นั้นแหละตัว
พุทธะ ตัวพระพุทธรเจ้า ที่เข้ามาประทับหัวใจของเรา

ดังนั้นแหละเมื่อเรามาฟังแล้วก็มี การปฏิบัติคือภาวนาไปด้วย
คำว่าภาวนาก็หมายถึงว่าความเจริญ หรือว่าทำให้เกิดให้มีขึ้น ก็
ทำให้มันเกิด มันมีขึ้นสิ ทำความเจริญให้เกิดให้มีขึ้น เจริญใน
ความสงบนั้นนะ ทำยังใจใจของเราจะมีความสงบ ก่อนที่จะมี
ความสงบได้ เราก็มากำหนดหัวใจของเรา ก็คือกำหนดตัวรู้นั้น
แหละ แล้วก็ให้มีความสัมผัสกับส่วนร่างกายของเรา ที่ว่า**กายค**
ตาสติ หรือว่า **อานาปานสติ** ก็ลมนั้นแหละ ลมมันก็เป็นกายใน
ส่วนหนึ่งเรียกว่าธาตุลม แล้วก็มากำหนดอานาปานสติ ก็คือเรา
มากำหนดลม เมื่อเรามากำหนดลมก็เหมือนเรามากำหนดกาย
เรียกว่ากายคตาสติ

เรามากำหนดลมหายใจเข้าหายใจออก หายใจเข้าไปนำเอา
องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเข้าไปด้วย เวลาหายใจออก
นำเอาองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าก็ตามมาด้วย และก็ตาม
เข้าตามออก คือพุทเข้าไป แล้วก็ไทออกมา เราก็กำหนดอยู่

เฉพาอย่างเดียวนั้นนะ ให้มันเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับหัวใจ
ของเรา ให้ใจของเรามันเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับลมก็พุทโธ คือ
ให้เอาอย่างเดียว อย่าเพิ่งไปอยากรู้มาก ใ้ที่มันรู้มาก มันพาให้
เราุ่นวาย ให้รู้จำกัดดูซิว่ามันจะเป็นยังไง รู้เฉพาพุทโธ ใจก็พุท
โธ แล้วพุทโธกับใจให้ได้เข้ากัน ให้ได้สัมพันธ์กันให้ดี อย่าให้มี
อย่างอื่นเข้ามาแทรก

เรื่องราวอะไรต่างๆซึ่งมันเป็นอดีตมา คือผ่านมาแล้ว ก็ให้
แล้วไป ที่นี้อนาคตที่ยังไม่มาถึงก็อย่าไปคำนึงมัน เหมือนกับงาน
ที่เราทำมาแล้วนะ คือมันผ่านมาแล้วก็ให้มันแล้วไปก่อน หยุดไว้
เพียงแค่นั้น ส่วนที่เราจะทำได้ข้างหน้า เราก็ชะงักไว้ก่อน

เรียกว่าเราพักงาน เราพักงานเราก็อยู่ตรงกลางสิ อดีตเราก็ไม่
ต้องไป อนาคตเราก็ไม่ต้องคำนึง เราคำนึงในปัจจุบัน ปัจจุบันก็
คือลมเข้าลมออก คือพุทเข้าไป โทออกมา นี่เรียกว่าปัจจุบัน

เราเอาเฉพาแค่นี้แหละว่ามันจะมีอะไร และมันจะนำ
ประโยชน์อะไรให้เราบ้าง และประโยชน์อะไรจะเกิดขึ้น เกิดขึ้น
ในการกระทำอย่างนี้ก็ให้เรากำหนดลองดูสิ กำหนดอะไรหละ

กำหนดลมที่นั่นแหละกับหัวใจเราเท่านั้นแหละ ดึงใจของเราให้ไปหา
ลม ดึงลมเข้าไปหาหัวใจ แล้วก็ไปสัมพันธ์กับพระพุทธเจ้าคือพุท
โธ และธัมโม เมื่อได้พระพุทธก็ได้พระธรรมที่นั่นแหละ ชั้นแรกเรา
มายึด มากำหนดพุทโธ เรามาบริกรรมพุทโธ เวลามันสงบไป
ความสงบที่นั่นนะเรียกว่าพระธรรม ตั้งมันเป็นสมาธิก็เรียกว่าพระ
ธรรม

ทีนี้อะไรมันจะเกิดขึ้น ความสงบที่นั่นแหละก็เรียกว่าพระธรรม
พระธรรมมันเกิดขึ้น ก็เมื่อความสงบตั้งมั่นแล้ว ก็มันมีแต่
ความสุขนะ ก็ความสุขมันเกิดขึ้น นั่นแหละคุณของพระธรรม ก็
ทำคุณของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าอันใดก็พระธรรมอันนั้น
พระธรรมอันใดก็พระสงฆ์อันนั้น ต่างแต่ชื่อ แต่เนื้อหาณะอัน
เดียวกัน คุณภาพอันเดียวกัน แล้วมันจะเกิดอะไรขึ้น ในความ
สงบนั้น อารมณ์หรือว่าคุณภาพที่มันจะเกิดขึ้นนะ ก็เกิดขึ้น
ภายในมันจะเกิดขึ้นโดยวิธีไหน แล้วมันจะเกิดขึ้นลักษณะ
อย่างไร ก็ให้มันมีความสงบลงดูชะก่อนสิ

ถ้ามันไม่มีความสงบก็ไม่ว่าจะให้มันเกิดขึ้นได้ยังไง ไม่รู้ว่า
อะไรมันจะเกิด ฌาณมันก็เกิดไม่ได้ดี ถ้ามันไม่สงบ ฌาณมันก็
เกิดไม่ได้ มันก็เลยไม่เห็นอะไร ก็ญาณนั้นนะที่พาให้เราเห็น พา
ให้มันเกิดขึ้นมา ฌาณมันก็ตั้งมั่น พังอยู่ด้วยความเป็นสมาธิ
ญาณก็คือความรู้ที่มันจะเกิดขึ้น จะเป็น**อดีตังสญาณ**ก็ตาม
อนาคตังสญาณก็ตาม **ปัจจุบันังสญาณ**ก็ตาม ก็ให้มัน
สงบซะก่อน มันไม่มีความสงบ ก็ธรรมะเหล่านี้ก็ไม่ว่าจะเกิดขึ้นได้
ยังไง แม้แต่อภิญญาและมโนมยิทธิ อิทธิ ฤทธิ์ จักขุทิพย์ โสต
ทิพย์ บุพเพนิวาสานุสติญาณอะไรเหล่านี้ ที่นี้ถ้ามันไม่สงบหละ
ธรรมเหล่านั้นจะไปเกิดตรงไหนถ้าใจของเราไม่สงบ ก็เมื่อใจ
ของเรามันสงบ ฌาณมันก็เกิดขึ้น ญาณมันก็เกิดขึ้น และ
ปัญญามันก็เกิดขึ้น จักขุทิพย์มันก็เกิดขึ้น โสตทิพย์มันก็เกิดขึ้น
มโนมยิทธิ ฤทธิ์ในทางจิตมันก็เกิดขึ้น ฤทธิ์ ศักดานุภาพ ฤทธิ์
ในทางใจ พวกดำดิน บินบน เหาะเหินเดินอากาศ ตามตำรา
ท่านว่า มันก็เนื่องมาจากใจซะก่อนสิ ก็ใจให้สำเร็จเสียก่อนสิ ใจ
ให้สงบก่อนสิ มันก็จึงจะมีฤทธิ์

บุพเพนิวาสานุสสติญาณ ญาณที่มันจะเกิดขึ้นในเรื่องอดีต
เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด เหมือนพระพุทธเจ้าท่านรู้นะ ก่อนที่
พระพุทธเจ้าจะรู้ได้ก็ ท่านก็ต้องทำความสงบตั้งมั่นเป็นสมาธิ
เสียก่อน ไม่ใช่ว่าจะอยู่เฉยๆแล้วพระพุทธเจ้าจะรู้ขึ้นมาเอง มัน
ไม่ใช่สิ ท่านก็นั่งภาวนา ก็กำหนดลมเนี่ยหละ อานาปานสติ จิต
พระองค์ก็สงบตั้งมั่นเป็นสมาธิ แล้วก็เกิดปัญญญาณขึ้นมา
เรียกว่าญาณทั้ง ๓ **บุพเพนิวาสานุสสติญาณ จุตูปปาตญาณ**
อัสวขัยกญาณ ก็ญาณทั้ง ๓ เนี่ยหละเกิดขึ้น ยังให้
พระพุทธเจ้าได้สำเร็จหรือทำให้ความสำเร็จ เมื่อสำเร็จแล้วก็จึง
ได้เป็นพระพุทธเจ้าก็เพราะญาณทั้ง ๓ นี่ ก็ญาณทั้ง ๓ เกิดขึ้น
เพราะอะไร ก็เพราะมานั่งภาวนานี้

การนั่งภาวนาน่ะมันดูอะไร หาอะไร การนั่งภาวนาก็หา
ใจนะ แต่ดูใจเท่านั้นนะ ก็ตั้งข้อสังเกตสินะ เดียวนี้มันคิดอะไร
มันปรุงอะไร มันแต่งอะไร มันเอาเรื่องอะไรมาคิดมานึก มันเป็นเรื่อง
อดีตหรือเป็นเรื่องอนาคต หรือว่ามันเรื่องอะไร มันเรื่องเขา
หรือเรื่องเรา เรื่องของเราหรือเรื่องของเขา ก็ตั้งข้อสังเกตไปสินะ

นำเอาองค์พระผู้มีพระภาคเจ้าคือพุทโธก็เข้าไปประทับ เข้าไป
ระงับความวุ่นวายของจิต จิตที่มันคิดนั่นนะ มันปรุงมันแต่ง
นั่นนะ

ปัญญาก็ให้รู้เท่าเอาทั้งข้างสิ ก็ปัญญานะก็แปลว่าความรู้
รอบ เราก็เข้าใจกันอยู่ ปัญญาแปลว่าความรู้รอบ รู้รอบอะไร
หละ รู้รอบในกองสังขาร สังขารมันมีทั้งสอง สังขารนอก สังขาร
ใน สังขารนอกก็คือร่างกายของเรา คือตัวตนนี้หละ เนื้อ หนัง
กระดูก เส้นเอ็น นี่สังขารนอก หรือนอกจากตัวของเราไปอีกก็
เป็นสังขารนอก สังขารในหละ ก็คือความปรุงแต่ง ก็มันแต่งจิต
อยู่นั่น เอาเรื่องนั้นมาคิด เอาเรื่องนี้มาปรุง เอาเรื่องนี้มาแต่ง
แล้วก็แต่งเรื่องนั้นแล้วก็แต่งเรื่องนี้ แต่งเรื่องของเขา แต่งเรื่อง
ของเรา ไม่รู้ว่ามันแต่งไปทำไม บางอย่างก็นำความทุกข์มาให้
แต่งไปแต่งมาทุกข์ก็เกิด มันก็นำทุกข์มาให้ตัวเอง บางอย่างก็มี
ความสุข มันก็สุขไปชั่วขณะหนึ่ง บางอย่างก็เฉยๆ แต่มันก็แต่ง

นี่ให้มันรู้รอบสิ รู้รอบในกองสังขาร **สังขารนอก สังขารใน**
แต่ให้รู้ในสังขารใน ในขณะที่เวลาเราทำ เราเอาสังขารใน ให้ตั้ง

ข้อสังเกตเอาไว้ ดูความปรุงแต่งของจิต เรียกว่าสังขาร นี่สังขาร
ในชั้น ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณก็เป็นผู้รู้แหละ ก็
ให้รู้เท่าเอาทั้งในกองสังขาร อะไรเป็นผู้รู้ก็วิญญาณนั่นแหละ แต่
ในตัวเขานั้นแหละ วิญญาณก็อยู่กับเขา ก็ปัญญาก็อยู่กับ
วิญญาณนั่น มันไม่ได้ไปอยู่ที่ไหน สัญญาก็อยู่ด้วยกันนั่นแหละ
เขาไม่ได้หนีจากกันหรอก มันก็อันเดียวกันนั่นแหละ พอเรารู้อัน
เดียว พอเราเห็นอันเดียว พอเราะจับอย่างเดียว อย่างอื่นก็
พลอยะจับไปด้วย มันก็ะจับไปหมดนั่นแหละ ก็เพราะธรรม
ทั้งหลายก็มารวมตรงนี้

เมื่อเรามาได้ตรงนี้มันก็ไ้หมด จะไ้หมดก็ไ้เท่าไรที่ไ้ไ้
หมด ก็ธรรมะมีเท่าไรแหละ ก็ ๘๔๐๐๐ พระธรรมชั้น ก็มาได้อยู่
ที่ใจอันเดียว พอใจเรามีความสำเร็จในความสงบหรือความสงบ
บังเกิดขึ้น แล้วก็ยังความสำเร็จให้เกิดขึ้นเหมือนพระอรียเจ้า ก็
ไ้อันเดียวนั่นแหละ ท่านก็สำเร็จอันเดียวนั่นแหละ ความสำเร็จก็ไป
อยู่ที่เดียว ไปอยู่ที่ใจ ถ้าเราไ้ความสงบแหละ แล้วความรู้รอบ
แหละ ความรอบคอบในกองสังขารแหละ ก็เหมือนกับว่าเราได้

หมดหละ ก็ได้ในนั้นหละที่ว่าได้ธรรมะ ที่รู้ก็รู้ในนั้น ที่เห็นก็เห็น
ในนั้น ที่แจ้งก็แจ้งในนั้น ที่มีดมั่นก็มีดอยู่ตรงนั้น ที่เศร้าหมองก็
เศร้าหมองอยู่ตรงนั้น

นั้นหละให้ตั้งข้อสังเกตเอาไว้ทุกคน สังเกตดูใจเราเท่านั้น
อย่าไปมองทางอื่น ดูหัวใจตัวเอง เรื่องของคนอื่นก็ให้มันเป็น
เรื่องของเขา เวลาเรานั่ง เราเอาความสงบของเรา คือเราดูตัว
ของเรา เราจะแพ้หรือจะชนะ มันก็อยู่กับตัวเรา จะไปโทษใครก็
ไม่ได้ จะไปว่าใครก็ไม่ได้ จะไปมอบกับใครก็ไม่ได้ มันเป็นตัว
ของตัวเอง แพ้ก็แพ้อารมณ์ตัวเองนั่นแหละ ถ้าชนะก็ชนะ
อารมณ์ตัวเอง แพ้ก็แพ้ความคิดตัวเอง ชนะก็ชนะความคิด
ตัวเองนั้นหละ มันไม่ได้ไปแพ้ใคร ชนะก็ชนะมันอยู่ใกล้ๆนี้

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงสอนให้ดูตัวเอง และให้ช่วย
ตัวเอง และก็ให้หาตัวเอง และก็ให้ดูตัวเอง ดูความผิดความถูก
ของตัวเอง จะไปเหมาแต่ความผิดให้คนอื่นแล้วใครจะมารับ
ความผิดจากเราหละ สมมุติว่าเค้ายกความผิดมาให้เรา เราจะ
ยอมรับความผิดจากเขามั้ยหละ เราก็ไม่ยอมรับ เราก็มัวแต่ยก

ความผิดให้คนอื่นนั้นแหละ คือไปคิด ก็คนนั้นผิด คนนี้ถูก อย่าง
นั้นอย่างนี้ คนนั้นเป็นธรรม คนนี้ไม่เป็นธรรม มันก็ความปอง
ความแต่งมันมีอยู่อย่างนั้นแหละ ความไม่เป็นธรรมนะมันอยู่กับ
คนอื่นหมด ความเป็นธรรมมันอยู่กับตัวเองหมด นี่มันก็เห็นแก่
ตัวอีกแหละ แต่ที่จริงมันก็เท่ากันนั้นแหละ มันไม่ใช่ว่าใครเกินใคร
นะ จะมีใครดีกว่าใครก็หาใช่ไม่ มันเท่ากัน ก็มันมีกิเลสเท่ากันนี้
ถึงคราวดี มันก็ดีไปชั่วขณะ ถึงเวลาไม่ดีแหละ อะไรมันมาก เราก็
เทียบกันบ้าง เพราะฉะนั้นความดีกับไม่ดี มันมีประจำกันทุกคน
จะน้อยจะมาก หรือเวลาที่มันจะเกิดขึ้นก็แล้วแต่จังหวะ จังหวะ
น้อยก็มี จังหวะมากก็มี มันก็มีทุกคน

ทีนี้เราจะไประงับ จะระงับตรงไหนแหละ ก็ระงับตรงนั้นแหละ
ก็ตรงที่มันเกิดนั้นนะ ถ้าเราจะชนะก็ชนะตรงนั้น เราจะทำยังไง
จะชนะมันได้ ก็เอาความสงบนั้นแหละ ก็ความสงบจะ
เนื่องมาจากไหน ก็เนื่องมาจากการภาวนา การภาวนาจะทำ
ยังไงแหละ ก็มากำหนดใจของเราเท่านั้นแหละ แล้วก็มาบริกรรม
พุทโธๆๆในใจ ก็มีแค่นั้น นั้นแหละชื่อว่าภาวนา ชื่อว่าปฏิบัติธรรม

มันก็ไม่ได้ไปทำอย่างอื่นนะ ปฏิบัติธรรมก็เหมือนกับเราทำอยู่
เดี๋ยวนี้แหละ นั่งอยู่เดี๋ยวนี้แหละ แค่นี้แหละ แคปฏิบัติธรรม

แต่ธรรมะนะมันมาก คำสอนมาก แต่เวลามันทำก็ทำแค่นี้
แหละ ก็เหมือนอย่างเราไปนั่งอยู่บ้าน เราก็นั่งอย่างนี้ก็นั่งหลับตา
ซะ กำหนดลมหายใจเข้าออกซะถ้าเรานั่งได้ แต่เมื่อเวลามันสงบ
แหละ มันได้มาก มีอะไรมันก็ได้หมดถ้ามันได้ ถ้ามันไม่ได้ มัน
ยาก ถ้ามันไม่ได้ก็คือมันไม่สงบ ก็ความไม่สงบนั้นแหละ มันจึงทำ
ความวุ่นวายให้เรา เราที่มีความวุ่นวายอยู่ก็เพราะความไม่สงบ
ตกลงก็เลยความแพ้มันก็อยู่กับตัวเองนั่นนะ นี่เรียกว่าแพ้
อารมณ์ แพ้ความคิดของตัวเอง ที่นี้พวกญาณมันจะเกิดที่ไหน
ฌานมันจะไปเกิดยังงี้ ญาณมันจะไปเกิดยังงี้ อภิญญามันจะ
ไปเกิดยังงี้ อริยมรรคมันจะเกิดยังงี้ อริยผลมันจะเกิดยังงี้
ความหลุดความพ้นมันจะเกิดยังงี้ แม้แต่ความสงบก็ยังหา
ไม่ได้ แล้วก็ยังหาความสงบไม่มีในตัวเอง ที่นี้มันจะไปชนะมันได้
ยังงี้ ก็มีแต่แพ้กับแพ้

นี่แหละเวลาหาใจตัวเองนั่นนะ คืออย่าไปหาไกล นั่งอยู่นี่แหละ
นั่งหามันอยู่นี่แหละ ยืนหากก็ได้ เดินหากก็ได้ นอนหากก็ได้ แต่ให้มัน
เห็นนะ อย่าไปนอนหลับนะ หรือก่อนจะหลับก็ให้มันเห็นซะก่อน
คำว่าหานะ ก็จะไปเอาแต่ความหลับ เวลานอนก็มันก็หลับไปซะ
แล้ว มันก็แล้วไปแหละ มันก็มีความสุขในความหลับเท่านั้น
แหละ แล้วมันก็ฝันไปตามหน้าที่ของมัน ถ้าฝันดีมันก็สบายขึ้นมา
สบายใจ ถ้าฝันไม่ดี มันจะเสียเงิน มันก็เรื่องของตัวเอง ฝันไม่ดีก็
หาว่าฝันร้าย ว่าตัวเองมีเคราะห์ เคราะห์เชิฏฺเฐเวรร้าย จะต้องไป
ทำบุญ เสียเคราะห์สะเดาะกลางไป

ความฝันนะจะว่ามันดีก็มันใช่ จะว่ามันร้ายก็ไม่ใช่ แต่มันก็
ให้ประโยชน์ ให้ได้ทำบุญอะหนึ่ง นิमितทางความฝันนะ เราจะ
เข้าว่าดีแต่อย่างเดียวก๊ไม่ใช่ แม้แต่เรานอนหลับมันก็ยังทำให้
เรากลับได้ บางคนก็ฝันว่าผีไล่ ฝันว่าเขาไล่ฆ่า ฝันว่าเขาไล่ยิง
ฝันว่ากระโดดสูง ฝันว่าลงหลุม อะไรต่ออะไรแล้วแต่แหละ ตกใจ
แหละเวลาตื่นขึ้นมา แม้แต่ความฝันของตัวเองมันก็ยังให้ทุกข์

เหอะน่า มันก็ยังทำให้กลัวนะ มันไม่ใช่ง่ายนะเรื่องจิตนี่นะ พี่
เรียกว่านิมิตในทางฝัน

ถ้า**นิมิต**ในทางภาวนาหละ มันอาจจะมี**ความกลัวแต่**
 เบื้องต้นเท่านั้น ถ้าเสียก็เสียเบื้องต้น คือยังไม่รู้จักเอาเท่านั้น คือ
 จะไปกลัวมันเท่านั้น คนก็กลัวแต่เป็นบ้าเท่านั้น ไม่มีอะไรหรอก
 นิมิตภาวนาก็กลัวแต่เป็นบ้า ถ้าเรารู้เท่าเอาทันชะเบื่องต้น
 มันไม่มีพิษมีภัยอะไร มันมีแต่ความสุขและความสบาย ถึงแม้
 มันจะเห็นร้ายก็ตาม เห็นดีก็ตาม อะไรก็ตาม แต่ใจนั้นเป็นสุข

มันจะมาแบบร้ายยังไงก็ตาม มันจะเหยียบแข่งเหยียบคาง
มาอะไรก็ตาม ตามันจะเท่ากับกระถกกระถอนนี้ก็ตาม มันจะมา
แบบไหนก็ตาม แต่ใจนะมันมีความสุขแล้ว มันไม่ได้กลัว มัน
ไม่ได้หวั่นไหวกับสิ่งที่มันแสดงมาอย่างนั้น ซึ่งมันเป็น**อุคหนิมิต**
ที่ว่านิมิตติดตา มันเป็นนิมิตในทางร้ายมา แต่ใจนั้นมันไปตั้งมัน
แล้ว มันไม่ได้หวั่นไหว แต่เขาก็ทำลายอะไรไม่ได้ แต่เขาทำอะไร
ไม่ได้ เขาก็มีแต่ยกมืออนุโมทนาสาธุการ เพราะจิตเรามันเป็น
ธรรมแล้วในเมื่อเรามีความสงบ มันเลยทำอะไรไม่ได้

นิमितภาวนาถึงแม้มันจะร้าย แต่มันก็ไม่ได้เป็นอันตราย แล้วมันก็ไม่ได้คิดว่ามันจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าลองนิमितความฝันดูซิว่า ก็ลองฝันดูซิ ฝันไม่ดีซิ มันต้องทำสังฆทาน ก็ต้องเสียผ้าไตรหละ ก็ต้องไปถวายพระจนได้ ก็ถือว่าตัวเองฝันไม่ดี ฝันเห็นเพื่อน เห็นหมู่ เห็นพวกที่ล้มตายไปก่อน เห็นพวกญาติพี่น้องที่ตายไปก่อน หรือเค้ามาระดับให้เห็นอย่างนั้นอย่างนี้ แต่เป็นนิमितความฝัน พอตื่นขึ้นมาก็นึกแล้ว จำเป็นเราจะต้องทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าเขามาทำร้าย มันก็ยิ่งตกอกตกใจเพิ่มเข้าไปอีก

นี่แหละนิमितความฝัน ถึงมันเป็นของธรรมดาที่ก็ตาม แต่มันก็ให้โทษ แต่บางคนก็อาจจะใจขาดไปในนั้นนะ ที่เราคิดว่านอนตายนั้นนะ ถ้ามาพิจารณาดูนะที่ว่านอนตาย มันตายไปเลย ไม่มีใครรู้จัก แต่หมอเค้าก็ว่าหัวใจวายนั้นนะ สิ่งที่จะทำให้หัวใจวายนั้นมันคืออะไรเค้าก็ไม่ได้ว่า เค้าก็ว่าไปตามหน้าที่ มันก็ถูกของเขา มันก็อาจจะเป็นไปได้ แต่เราก็ไม่รู้ว่เค้าตายเพราะอะไร นี่นิमितในทางฝันมันก็มีส่วนอยู่นะ แต่เราก็พิจารณาเอา ให้ข้อคิด

เฉยๆหรือก ว่ามันเป็นเท็จจริงแค่ไหนก็พิจารณาเอา นี่นิมิต
ในทางฝัน

ถ้านิมิตในทางภาวนา ถ้าจะมีโทษก็เฉพาะเบื้องต้นเท่านั้น
ถ้าเราเข้าใจหละ ถ้าเราไม่กลัวหละ คือไม่กลัวตายอย่างเดียว
เท่านั้นนะ ตัดสินว่าตายในพระพุทธ ในพระธรรม ในพระสงฆ์
พอจิตมันลงเท่านั้นหละ วุบลลงเท่านั้นหละ เหมือนกับเราจะหลับ
พอจิตมันดึงลงเท่านั้นหละ ที่นี้มันหายหละ มันไม่กลัวหละ ยึด
เอาพระพุทธเจ้าเป็นหลัก เป็นที่พึ่ง เราพึ่งพระพุทธ พึ่งพระธรรม
พึ่งพระสงฆ์ ตรงนั้นเราไม่กลัวหละ ถ้าไม่กลัวหละ มันก็ไม่มี
อะไร มันก็ไม่ได้ไปทำลายอะไร มันก็มีแต่ความสุข มันก็มีแต่
ความสบาย มันก็มีแต่ความสงบ เบาตน เบาตัว เบากาย เบาใจ
โล่งอกโล่งใจ สมองอะไรมันก็โล่งไปหมด มันก็เลยไม่มีปัญหา
อะไรสิ

พอครั้งที่สองหละ ครั้งที่สองมันก็ไม่กลัวสิ เพราะมันเคยไป
แล้ว มันรู้แล้ว ครั้งที่สามหละ ครั้งที่สามมันก็ยังไม่กลัวหละ ก็
มันรู้แล้ว ชำนาญแล้ว มันรู้จัก มันไม่พิษมีภัย ที่นี้มันก็มีแต่ดีกับ

ดี ยิ่งลงไปเท่าไร ยิ่งสงบไปเท่าไรก็ยิ่งดีเท่านั้น ดีไปหน้านะ
อันนี้ ใจความสงบที่มันจะเป็นนิमितในทางภาวนามันมีแต่ดีไป
หน้า ใจความผั่นนี้ไม่รับรองนะ คึ้นนี้หละผั่นดีหละ แต่พຽ່งนี้หละ
คึ้นต่อไปอีกหละ มันก็ไม่แน แต่ที่ดีอย่างที่เราได้ไหว้พระสวด
มนต์นะ ถ้าได้ไหว้พระสวดมนต์แล้วก็มีนั่งภาวนาบ้าง ผสมบ้าง
เออ อันนี้ก็รู้สึกว่า นิमितดี ผั่นดี ถ้าไม่ผั่นก็ไม่ผั่นเลย ถ้าผั่นมันก็
ผั่นดี ผั่นเป็นมงคล ถ้าเราไม่นั่ง เราก็ไหว้พระเฉยๆก็ได้ แต่เรานั่ง
ภาวนาด้วย ไหว้พระด้วยอันนี้มีคุณค่ามาก เรียกว่าไม่ผั่นร้าย
ผั่นเป็นมงคล ทำให้เราสบายใจ

นี่ ในเรื่องความผั่น เรื่องนิमित อย่าคิดว่าจะมีแต่คุณอย่าง
เดียววะ มันก็มีทั้งโทษ มันก็มีทั้งคุณนะ แต่ว่าจะห้ามมันไม่ได้
เท่านั้นนะ ใครจะไปห้ามความนอนได้หละ ก็เพราะเรานอน
ธรรมชาติมันเป็นอย่างนั้น มันต้องนอนสิ ถ้านอนมันก็ต้องหลับ
ถ้าหลับแล้วมันต้องผั่น ส่วนคนที่ไม่ผั่นมันก็น้อยหรอก แต่
โดยมากมันมักจะผั่นกัน อาจจะแ้ววันหรือต่อวัน อย่างนี้มันก็ได้
และมันก็เป็นไปได้ นี่เรื่องของความผั่น

ถ้าเรื่องของภาวนา เรื่องของจิต ถ้าเราภาวนาเป็น ถ้าจิตมีความสงบ นิमितมันเกิดขึ้นมันก็ไม่ได้กลัว แม้แต่เราหลับ ในทางความฝันมันก็เป็นมงคล คือไม่มีอะไรที่จะมาให้ร้าย ไม่มีอะไรที่จะมาทำร้ายภายในจิต

ในเมื่อจิตที่เขาเป็นธรรมแล้ว มีแต่สิ่งที่เป็นธรรมในตัวเขา มีแต่สิ่งที่เป็นมงคลในตัวเขา ความเป็นอุดมมงคลมันอยู่ตรงนั้น อยู่ความสงบนั้นนะ ถึงแม้ว่าเราจะทำความสงบได้ แต่ความสำเร็จของเรามันยังไม่เพียบพร้อม มันก็ไม่ใช่ไร ขอให้รู้ว่าคุณภาพของธรรมะ คุณภาพของใจอันที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติซึ่งธรรมะเกิดขึ้นในตัวเอง พอที่ให้เรารู้จักคุณค่าของธรรมะเอาไว้ เราก็จะได้ยึดเอาธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้าเอาไว้บ้าง เราก็จะได้รักษาเอาพระพุทธศาสนาเอาไว้บ้าง แล้วเราก็จะได้ทำให้มันเป็นประโยชน์แก่ตัวเองบ้าง พอจะแนะนำให้คนอื่นผู้ที่มีศรัทธาที่จะเข้าใจกันได้ เราก็ต้องแนะนำให้ พอเขาทำได้ เขาก็จะไปตามกำลังสติปัญญาของเขา ปุณฺณบาารมีของเขา มีมาเพียงแค่นี้ เขาก็ต้องทำไปเพียงแค่นั้น นั่นก็เป็นการ

เผยแผ่ เป็นการให้ความดีแก่เพื่อนมนุษย์ผู้ที่เกิดมาด้วยกัน เรา
ก็ได้ประสบการณ์ในตัวเอง แล้วก็ต้องการให้เขาประสบการณ์
ด้วยเขบ้าง ก็เลือกบุคคลเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าจะทั่วไป

นี่วิธีการเผยแผ่มันก็เป็นอย่างนั้น นี่เรื่องของจิต เผยแผ่ใน
เรื่องของจิต เราพอที่จะให้กันได้เราก็ให้ ที่นี้ในส่วนบาปกรรมนะ
มันก็เกิดขึ้นมา มันก็รู้ของมันเองหรือ กส่วนนี้มันเป็นบาป ส่วนนี้
มันเป็นบุญ ก็จิตมันสงบ ถ้าไม่เห็นพวกนี้ ถ้าไม่รู้พวกนี้ มันก็จะ
ไปรู้อะไรที่ไหน และมันจะไปเห็นอะไรที่ไหน ถ้าไม่เห็นบาปเห็น
บุญ บุญกับบาปมันก็อยู่กับใจ จิตที่เป็นอกุศลก็อยู่ที่ใจ จิตที่เป็น
กุศลมันก็อยู่ภายในคือใจ มันก็อันเดียวกัน ถ้ามันสงบไปแล้วมัน
ก็ไปรู้เห็นพวกนี้สิ ถ้าเห็นแล้วมันก็จะละ ละในส่วนชั่วนั้นแหละ
แล้วก็มาเอาความดี มาเอาส่วนที่เป็นกุศล

นั่น! ที่มันเห็นในตนมันเห็นอย่างนั้น อย่าว่ามันไม่มีนะ ก็คือ
มันเห็นกิเลสนั้นแหละ แต่กิเลสนั้นนะมันพาให้เป็นอกุศล มันเป็นส่วน
ส่วนกุศล ถ้าเร่งเข้าไป เร่งเข้าไปแหละ มันก็จะไปหมดทั้งสองนั้น
แหละ ละไปส่วนทั้งบุญ ละไปทั้งบาป มันเลยอยู่ตรงกลางที่นี้ เลย

ความเป็นกลางขึ้น พออยู่ความเป็นกลางได้ นั่นแหละ ความยินดี
ยินร้ายมันก็หมด เมื่อความยินดียินร้ายมันก็หมด ถ้าความยินดี
ยินร้ายมันหมด ก็เรียกว่าอยู่ด้วยความเป็นกลาง เค้าเรียกว่า
กลางโลกธรรม **อิฏฐารมณ์**ก็ไม่เข้า **อนิฏฐารมณ์**ก็ไม่เข้า เลย
มันก็อยู่เป็นกลาง นั่นแหละเป็นผู้ชนะตน

ขณะนี้เรากียังอยู่ในความแพ้ ก็เรียกว่าแพ้ตนเองโดยไม่รู้ตัว
แหละ ชนะบ้าง แพ้บ้าง แต่โดยมากก็แพ้นั่นแหละ นี่แหละทำให้
มันเป็นกลาง แต่ก็ต้องให้รู้เสียก่อนว่านี่มันเป็นกุศล อันนี้มันเป็น
อกุศล อันนี้มันเป็นบาป อันนี้มันเป็นบุญ ต่อไปก็อยู่ตรงกลางดี
ทีนี้ กลางบาปกลางบุญ บาปก็ไม่เอา บุญก็ไม่เอาแหละ ตอน
นั้นนะตอนจะไปกันจริงๆนะ เหมือนพระพุทธเจ้าหรือพระอริย
เจ้าทั้งหลาย ท่านไม่เอาอะไรซะอย่าง ไปอยู่ตรงกลาง นั่นจึง
เรียกว่า **มัชฌิมาปฏิปทา** อยู่ด้วยความเป็นกลาง

การทำความเป็นกลางนี้มันยาก มันลำบาก ก็เหมือนกับว่า
ความไม่เป็นธรรมทุกวันนี้ มันวุ่นวายกันอยู่นี้แหละ ไม่รู้ว่ามันเป็น
กลางตรงไหน ไม่รู้ว่าชอบมันอยู่ตรงไหน ไม่รู้ว่าริมมันอยู่

ตรงไหน มันก็วุ่นกันอยู่อย่างนั้นแหละ อันนี้โลก ก็ช่างเขาเถอะ ก็
ไปว่าเขาไม่ได้ ก็ส่วนมาก เราก็คงไป อยู่ไปจนชั่วอายุเราเท่าที่
จะอยู่ได้นั้นแหละ แต่ขอให้อยู่ด้วยความสุข ขอให้**โอบนโยโก**
น้อมเอาธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้า
มาไว้ในหัวใจของตัวเองบ้าง **เอหิภัสสิโก** เรียกธรรมคำสอน
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็เข้ามาสู่หัวใจตัวเองบ้าง
แล้วก็จะได้มีความสุขความเจริญ สมกับที่เราชาวพุทธ ลูก
พุทธ ลูกของตถาคต ตถาคตก็จะได้มาเป็นที่พึ่ง พระพุทธก็จะ
ได้มาเป็นที่พึ่ง ก็จะได้คุ้มครองรักษาให้เราปราศจากทุกข์โศก
โรคภัยแล้วก็เจริญไปด้วยศีลด้วยธรรม ด้วยความสงบสุข ก็ถือ
ว่าเราเป็นผู้ชนะ แต่ชนะตนตามสมควรแก่ฐานะ

ดังที่บรรยายมาก็สมควรแก่กาลเวลา ขอยุติเอาไว้แต่เพียง
เท่านี้ เหวี่ยง ก็มีด้วยประการฉะนี้

ที่มา: <https://youtu.be/eqXiC2klgeU>